

de Badgast

Tom de Bouter

Tom de Bouter (45), slager en kok, brengt al zijn hele leven elke vakantie en vele weekenden door in zijn huisje in Egmond Binnen.

‘Opa en oma kwamen hier al. Voor de oorlog hadden ze een huisje op het strand van IJmuiden, maar dat mocht in de oorlog niet blijven staan. In de Hongerwinter ging mijn opa hier af en toe melk halen. Op en neer naar Amsterdam was hij op de fiets een dag onderweg. Na 1945 gingen ze nog wel eens langs bij de boer die ze toen hielp, zo kwamen ze aan dit landje. Eerst stonden er een paar huisjes en was alles heel primitief: er was geen stromend water en geen elektriciteit. Nu is het heel anders, de ruim 70 huisjes zijn van alle luxe voorzien.

Ik kan me niet anders herinneren dan dat we hier waren. Alles kon hier, alles mocht. Altijd buiten, hutten bouwen, zwemmen en oorlogje spelen in de duinen. We trokken op met een grote groep, voornamelijk Amsterdammers. Een aantal daarvan heeft hier nu nog steeds een huisje. Een van mijn broers ook. De andere twee niet, die hebben niets met het zand.

Mijn ouders hadden het niet breed en konden dit alleen betalen omdat ze alles zelf deden. Mijn vader was timmerman. Hij heeft dit hele huis gebouwd. Een buurman was loodgieter, die hielp met het dak. Mijn vader timmerde dan mee aan zijn huis. Verder maakten we van alles: eigen surfplanken en een groot garnalennet dat je met twee man over de zeebodem sleurt. We vingden veel garnalen. En de moeders maar pellen en koken. Mijn moeder had hier redelijk wat te doen. We hadden allemaal werk waar je vies van wordt: een broer is slager, een edelsmid, een bloemist, mijn vader was timmerman en ik ben kok. Elk weekend waste ze hier de werkkleding. Al die kleren hingen dan in de tuin te drogen.

Mijn vrouw, die uit Egmond aan Zee komt, heb ik ontmoet tijdens het uitgaan. Al die Amsterdamse jongens maakten hier de buurt onveilig. Vroeger gingen we regelmatig naar het buitenland op vakantie, maar met onze drie zoons blijven we het liefst hier. Ze hebben hier net zoveel plezier als ik. Het is jammer dat mijn ouders dat niet meer kunnen zien, die zouden dat zo mooi hebben gevonden. Ze zijn acht jaar geleden, vrij kort na elkaar overleden. Ik zal dit huis nooit wegdoen. Je moet het wel onderhouden, anders rot het weg. Dat kost best veel tijd, maar dat heb ik ervoor over. Het is mooi dat ik het werk van mijn vader heb geleerd. Later krijgen de jongens dit huis.’

Xandra van Gelder

Onze vereniging is in het bezit van een prachtige jeu-de-boulesbaan

Aangelegd door onder andere Harrie, Frans, Bertus en Bob tijdens een snikheet weekend. De eerste spelers zijn al op de baan gesignaleerd. Om de spelvreugde te vergroten hieronder wat informatie over het jeu-de-boulespel.

Het ontstaan van jeu de boules

Al in de Griekse tijd werd geoefend in het gooien met ballen. Toen de Romeinen er het doel of 'but' aan toevoegden, was dit het allereerste begin van jeu de boules. De Romeinen importeerden deze sport net als vele andere vaardigheden en technieken naar Gallië, waar het tot de dag van vandaag de volkssport is gebleven. Jeu de boules is de Franse verzamelnaam voor balspelen die in Italië boccia heten, in Engeland bowls, in België krullebollen en in Duitsland Boule Spiel.

De meest bekende en beoefende vorm van jeu de boules is pétanque. Pétanque is afgeleid van 'pieds tanques', de voeten bij elkaar gebonden. Het spel werd ontwikkeld door een fanatieke jeu provençal-speler (een andere spelsoort, waarbij een aanloop wordt genomen) die door reuma minder mobiel geworden was, maar toch zijn geliefde sport wilde blijven beoefenen.

Nederland telt momenteel ca. 240 officiële verenigingen. Ook komen er steeds meer overdekte bouloldrômes, waardoor 's winters binnen doorgebouled kan worden.

Wat je als beginner weten moet

Jeu de boules is een verzamelnaam voor diverse spelen met houten of metalen ballen. Hieronder staan de internationale spelregels in beknopte vorm.

Pétanque wordt gespeeld 3 tegen 3 met elk twee boules maar ook 1 tegen 1 met elk drie boules. 1 tegen 1 noemen we tête à tête, 2 tegen 2 doublette en 3 tegen 3 triplete.

Foto's barbecue

Holland net geen kampioen

Op een groot scherm keken ongeveer veertig mensen voor de schuur naar de finale van het wereldkampioenschap voetbal. Hoewel er flink aangemoedigd werd, haalde Nederland het helaas niet.

Er wordt tussen de teams geloot wie mag beginnen. De winnaar trekt een cirkel met een diameter tussen de 35 en 50 centimeter. De speler die het but werpt zal deze tussen de 6 en 10 meter moeten deponeren.

Het team dat het but werpt, werpt ook de eerste boule en probeert deze zo dicht mogelijk bij het but te plaatsen. Daarbij moet erop gelet worden dat de voeten in de cirkel staan en zij niet van hun plaats mogen komen voordat de geworpen boule de grond heeft geraakt.

Lukt het vervolgens de tegenstander hun boule beter te plaatsen, dan hebben zij de leiding.

Nu mag het eerste team weer proberen de situatie in hun voordeel om te buigen en gaat daarmee door tot het al of niet gelukt is.

Heeft een team geen boules meer dan kunnen de tegenstanders met de nog resterende boules proberen meer punten te scoren.

Hebben beide teams geen boules meer dan worden de punten geteld. Dat zijn er zoveel, als een team boules dichter bij het but heeft liggen dan de beste boule van zijn tegenstander. Er is nu één mène gespeeld.

Winnaar is het team dat als eerste 13 punten heeft gehaald.

Er bestaan verschillende soorten boules. Oorspronkelijk waren ze van hout, rondom bespijkerd met spijkers met grote platte koppen. Sommige waren mooi versierd met koperen en ijzeren spijkers.

Rond 1925 werden de eerste holle metalen boules gefabriceerd door de nu nog bestaande Franse boulesfabriek Obut in St. Bonnet le Château. Dat plaatsje ligt vlak bij St. Etienne en heeft ook een jeu-de-boulesmuseum.

Het toegestane gewicht van echte wedstrijd boules varieert van 650 tot 800 gram. De diameter mag minimaal 705 en maximaal 800 mm zijn. Een wedstrijd boules herken je aan een nummer. Elke wedstrijd boules die de fabriek verlaat heeft een serienummer. Zonder dat nummer is het een boule loisir, een vrijetijdsboules.

Er bestaan gladde boules, die worden meestal door 'tireurs' gebruikt, en boules met verschillende soorten ringversiering. Die worden door de 'plaatsers' of 'pointeurs' gebruikt. Een plaatsers speelt vaak met een kleinere boule dan een tireur. Een kleinere boule is immers iets moeilijker te raken. Omgekeerd kun je met een iets grotere 'zachte' boule makkelijker een geplaatste boule wegschieten. Boules zijn meestal metaalkleurig, maar tegenwoordig zijn er ook boules in de handel met gekleurde ringen. Dat is voor toeschouwers en spelers handig om de partijen uit elkaar te houden.

Het but is meestal van buxushout. De toegestane doorsnee van een but is minimaal 25 en maximaal 35 mm. Het mag verschillende kleuren hebben.

Pétanquetermen

Het pétanque kent vele Franstalige woorden en uitdrukkingen. Om een beetje wegwijs te worden in het pétanquejargon hieronder een aantal van de meest voorkomende woorden en uitdrukkingen.

Boule	metalen bal
But of bouchon	het kleine houten balletje
Cirkel	plaats van waaruit men werpt, met een doorsnede van minimaal 35 en maximaal 50 cm
Mène	werpronde, begint met het uitwerpen van de but en eindigt als alle boules gespeeld zijn
Pointeur	een bouler met als specialiteit: plaatsen
Milieu	de middelste bouler in een triplete, oftewel iemand die zowel kan plaatsen als schieten
Tireur	een bouler met als specialiteit: schieten
Tête à tête	team bestaande uit 1 speler (men speelt dan met 3 boules)
Doublette	team bestaande uit 2 spelers (men speelt dan met 3 boules per persoon)
Triplete	team bestaande uit 3 spelers (men speelt dan met 2 boules per persoon)

Pétanquetermen

vervolg

Bâtard	in het Nederlands ook wel bastaardboule of punt genoemd. Een punt dat niet goed, maar ook niet slecht is. De tegenstander twijfelt meestal tussen plaatsen of schieten
Biberon	situatie waarbij een geplaatste boule tegen het but komt te liggen, voor de beginnende speler een goede boule, maar voor de gevorderde een zwaard van Damocles want de boule moet meestal weggeschoten worden en het but wordt dan altijd verplaatst, hetgeen nadelig of voordelig kan uitpakken
Carreau	een boule wegschieten en de eigen boule blijft op die plaats liggen
Casquette	het Franse woord voor pet, maar bij pétanque wordt ermee bedoeld dat een tireur zijn boule boven op de te verwijderen boule schiet, deze dus wel raakt, maar de boule blijft liggen, het schot is eigenlijk iets te lang
Demi-portée	halfhoge plaatsbal, de boule wordt vaak halverwege de cirkel en het but geplaatst en heeft meer vaart dan een portée
Donnée	de plaats welke uitgezocht is om de boule daar te laten neerkomen, waarvan men denkt dat hij vanaf die plek het dichtst bij de but zal komen. Een kwestie van techniek, inzicht en koelbloedigheid, om steeds maar weer een goede donnée te zoeken en een goede boule te plaatsen. Een goede pointeur is een plaag voor iedere tireur
Raclette/rafle	de boule wordt rollende over de grond geschoten

Foto's jongerendag

Wat eten we vandaag? Zevenblad!

Al jaren voer ik in mijn tuintje de strijd tegen het zevenblad. Het is een ongelijke strijd – ik kan hem niet winnen. Daar heb ik me ook wel bij neergelegd en ik beschouw het weghalen van zevenblad nu vooral als bezigheidstherapie. Onkruid hoort er nu eenmaal bij.

Al jaren wist ik dat je zevenblad ook kunt eten, zodat het dan zelfs nog een nuttige bestemming krijgt. Deze zomer las ik er opnieuw een aantal recepten over en besloot om het nu ook eens uit te proberen.

Het recept dat ik uitprobeerde was buitengewoon simpel: een fijngesneden sjalotje met boter aanbakken en daar dan het zevenblad bijvoegen. Even laten slinken en klaar.

Daar zit natuurlijk nog het plukken voor. Ik gebruikte alleen vrij jong zevenblad – te grote exemplaren gingen weer gewoon naar de groenbak. Daarna goed wassen, het steeltje eraf snijden en een beetje drogen.

Ik was de eerste keer niet helemaal tevreden over het resultaat: de blaadjes bleven vrij hard, het was wat 'eterig'. Daarom heb ik voor de tweede keer de blaadjes eerst nog fijngesneden en dat werkte beter.

Maar was het lekker? Tja, daar ben ik nog niet helemaal uit. Ik vond het niet onaardig, maar ik ben nog niet overtuigd. Een wat anonieme smaak vind ik het voorlopig. Misschien moet het nog wennen ...

Volgende keer lijkt het me wel spannend om het andere recept dat ik las te proberen: pesto van zevenblad, waarbij het zevenblad de plaats inneemt van de basilicum.

Michael Rubinstein

colofon

uitgave van de vereniging
Adelbertus, Egmond Binnen
sept 2010

tekst **Xandra van Gelder**
Michael Rubinstein
Olga van der Veen

eindredactie **Olga van der Veen**

vormgeving **Gabriëlle van Vilsteren**